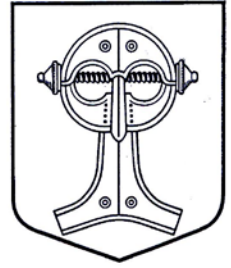

Keīpenes Vēstnesis

Keīpenes pagasta mēnešraksts

Nr.222/3 2011. gada 30. marts

Par dvēseles ziediem, kas palīdz dzīvot

„Keīpenes Vēstneša” janvāra numurā bija 1991. gada janvāra barikāžu dalībnieku atmiņas par 1991. gada janvāra trauksmainajiem notikumiem Latvijā. Viens no barikāžu dalībniekiem, kas atminējās tā laika notikumus, bija arī Voldemārs Sirsonis – lauku vīrs, zemnieks, kas savas izjūtas mēdz izteikt pantos. Šie panti visbiežāk rodies, pārdomājot dažādus paša dzīves un arī pasaules notikumus. Panti topot, darot ikdienas darbus, - slaucot govīs, mēžot mēslus, kurinot plīti un citās situācijās, kad rokas dara ierastu darbu, bet domas var brīvi pacelties pāri šai ikdienišķajai pasaulei un lidināties tajā dievišķajā, skaistajā, iedvesmojošajā domu un jūtu pasaulē.

Piekritīsiet – tas nemaz nav tik raksturīgi vīriešu cilvēkiem – pārsvarā racionāliem, emocijas slēpjošiem un tēraudcietiem.

Tāpēc saulainā marta dienā braucu uz Purbērziem, lai parunātos ar Voldemāru Sirsoni par dzīvi un dzeju. Lūk, Voldemāra Sirsoņa pārdomas.

Traktors aizrāpo pa āri...

Es jau neesmu ne dzejnieks, ne zemnieks, ne cits nieks. Esmu vienkāršs lauku vīrs, kas dažkārt savas domas izsaka pantos. Manu pārdomu ietērpšana pantos tikai tāds vecuma dullums. Bet es no tā vecuma dulluma nevaru tikt vaļā, jo domas lido gaisā un nosēžas man galvā. Citreiz tās pierakstu, citreiz nēkā nu sanāk ar laiku.

Tā jau gluži nav, ka tikai vecumā man radās tāda vajadzība runāt pantos. 1954. gadā atnācu no dienesta armijā un žurnālā „Zvaigzne” izlasīju dzejnieka Harija Heislera patosa pilnu dzejoli par Ļeninu, partiju un saulaino dzīvi. Nodomāju, ka es taču arī varu uzrakstīt tāda stila dzejoli. Sacīts – darīts. Apsēdos, un dzejolis gatavs: „Traktors aizrāpo pa āri, Maziņš vagā stāvu es...”. Vēl tagad atceros savu pirmo gara darbu. Dzejoli aizsūtīju tam pašam žurnālam „Zvaigzne”. Pēc kāda

laika saņēmu atbildi, ka dzejoli diemžēl nevarot publicēt tādā nopietnā žurnālā kā „Zvaigzne” – dzejolis labāk iederētos žurnālā „Bērība”.

Tas man bija smags trieciens un uz laiku apslāpēja manu vēlmi rakstīt dzejoļus. Drīz jau arī apprecējos, piedzima dēls, un visu manu laiku aizņēma darbs un ģimene, dzejošana aizvirzījās malā.

Kādā brīdī gan tapa stāsts vai lugavairs īsti neatceros, kas tieši, bet mani

Nosalušo ziedu sildu sauajā...

Jā, mans gars grib lidināties debesīs, bet dzīve piespiež būt uz zemes un darīt ikdienas darbus. Tā ir pretruna, ar ko es labi tieku galā, jo, darbus darot, man ir dota iespēja domāt. Un tad jebkurš fiziskais darbs padarās viegli un nešķiet nogurdinošs un smags.

Tagad, kad man jau 82 gadi, nāk prātā domas par to, ka tu nebūsi mūžam pasaulē, un tad ir sajūta, ka paliks kaut

“Domas vienkārši vandās galvā un rod savu izpausmi vārdos”, tā par sevi saka Voldemārs Sirsonis, kas neesot ne dzejnieks, ne zemnieks, ne cits nieks.

pašu šis darbs neapmierināja. Ņēmu to un sadedzināju, un pelnus izkaisīju vējā ar domu, ka vairāk neko nerakstīšu. Taču drīz vien sapratu, ka savu garu jau nevar sadedzināt un izkaisīt vējā kā papīra lapas.

kas nepateikts. Tāpēc gribu uzzīmēt savas dzimtas koku un uzrakstīt savu dzīves stāstu.

Mans brālēns ir vēsturnieks, viņš ir diezgan tālu aizracies līdz mūsu dzimtas

Turpinājums 2.lpp.

saknēm. Zinu, ka tēva dzimtas saknes ir Mores pagastā, kur mans vecvectēvs Indriķis Sirsonis Akanstakās bijis muižas stārasts. Uzzinājis šo faktu, satraucos, jo stārasts taču vienmēr tiek minēts kā savu tautiešu – latviešu – izdzinējs un kungu rokļaiža. Taču brālēns mani nomierināja, ka stārasta amatā jau iecēla tikai kārtīgus darba vīrus, kas visiem bija priekšgalā – pirmā vāla plāvējus plāvā. Esmu pārliecināts, ka mans vecvectēvs bija godavīrs un labs strādnieks.

Bieži aizdomājos par to, kas mēs, latvieši, īsti esam un no kurienes nākam. Esmu liels Latvijas patriots – manās acīs nav skaistākas zemes par Latviju. Zinu ļoti daudzas latviešu tautasdziesmas no galvas – ne tikai vārdus, bet arī melodiju. Tās iemācījos no saviem vecākiem. Spilgti atminos, ka 1937. gadā tēvs pasauca mani, deviņus gadus vecu puiku, nostāties visiem priekšā, un mēs visi dziedājām tautasdziesmas. Nebija nekādu dziesmu grāmatu un nošu, tautasdziesmas nodeva no paaudzes uz paaudzi tiešā veidā – dziedot. Mēs saviem abiem dēliem – Dainim un Vilnim – arī esam nodevuši tālāk tautasdziesmu pūru, bet mazbērniem vairs nav šī dziedāšanas prieka un līdz ar to arī ģimenes kopības izjūtas, kas rodas kopā dziedot. Vismaz neesmu manījis un dzirdējis, ka manas mazmeitiņas Ance un Elza dziedātu kopā ar vecākiem tautasdziesmas.

Jau klāt pavasaris, drīz ziedēs pirmie pureņi, un manā sirdī ielīs silts prieks par skaistumu, sauli un atmodu. Savu prieku kādā pavasarī esmu izteicis šādiem vārdiem:

„Brienu kailām kājām purva rāvā -
Vai tur pirmās pureņu spurgas zied?
Nosalušo ziedu sildu sauļā,
Egles galā meža strazdi dzied.”

Kur vēl citur kā Latvijā pirmsjāņu nedēļā rudzi tik skaisti zied?

Beidzamā laikā man vairs nav tik ciešs miegs, tāpēc dzirdu, kā pa lielceļu gar manu māju ap pulksten pieciem no rīta aiziet garām pirmais autobuss uz Rīgu, nepiestājot pieturā, aiziet otrais autobuss sešos un atkal nepiestāj. Bieži vien arī autobuss, kas iet garām mūsu mājai pēc astoņiem, arī pabrauc garām nepieturējies, jo nav neviena braucēja. Mani biedē un skumdina šī klusuma, pamestības un aizmirstības sajūta, kas tagad ir laukos, mani satrauc šie tukšie autobusi, kas vairs nepiestāj *Gauriņu* pieturā.

Agrāk dzīve kūšāja, mutuļoja un sita augstu vilni. Rīts mūsmājās aizsākās ar skaļu gaiļa dziesmu, tad ierējās suņi, it kā sasveicinoties ar kaimiņu māju suņiem. Kaimiņu suņi atsaucās pretī. Rutuļu mājas Fišers pa lielceļu aizstūma piena ratiņus uz pienotavu. Mēs un arī kaimiņi steidzāmies apdarīt rīta mājas darbus, lai steigtos uz valsts darbu. Pa lielceļu traucās mašīnas, garāmbraucošie autobusi bija pilni ar pasažieriem. Ak, tagad gandrīz jau sācis piemirsties, ka kādreiz pāris reizes dienā noteiktos laikos garām mūsmājai aizklabēja vilciens Rīga – Ērgļi!

Tagad – klusums, klusums bezgalīgs. Pat suņi vairs nereg. Latvija, it sevišķi tās lauki, paliek arvien tukšāki. Bet Latvija taču ir tik skaista zeme, tāpēc:

„Neļauj draugam svešumā iet,
Aiz dvēseles svārkjiem turi ciet.

Kur vēl citur kā Latvijā
Pirmsjāņu nedēļā rudzi tik skaisti zied?”

Neuzspiest otram savu gribu

Reiz mana sieva atgriezās no gadatirgus, kur bija satikusi kādas senas draudzenes vai paziņas. Paziņas sievai teikušas, kā gan viņa tik garus gadus varējusi sadzīvot ar mani. Es sievai atbildēju ar pretjautājumu: “Kā es ar tevi tik daudzus gadus esmu v a r ē j i s nodzīvot?”

Mēs ar sievu esam gluži pretēja r a k s t u r a – viņa visu mūžu ir bijusi praktisks zemes cilvēks, kam galvenais ir darbs, - īsta darbholīķe, man vienmēr p a t i c i s p a s a p ņ o t, pafantazēt, esmu jūtu un emociju cilvēks. Tas gan nenozīmē, ka es izvairo no darba, tikai lidinos mākoņos. Nu jau kādus piecus gadus visi kūts darbi ir tikai uz maniem pleciem, jo Ilgai vairs nav ne spēka, ne veselības, lai ietu uz kūti.

Ilga vienmēr manis radītos pantus uzskatījusi par ākstīšanas, niekošanas un nopietnam cilvēkam nepiedienīgu nodarbi. Bet viņa jau var teikt, ko grib,

- pār manām domām nevienam nav teikšanas, arī man pašam nē, jo domas vienkārši vandās galvā un rod savu izpausmi vārdos.

Es savai sievai vienmēr esmu teicis, ka nedrīkst otram uzspiest savu gribu, un savā dzīvē arī to esmu centies ievērot. Droši vien tāpēc esmu nodzīvojis kopā ar sievu tik daudzus gadus – maijā būs mūsu kāzu 54. gadadiena.

Neuzspiežot savu gribu citiem, dzīvot saskaņā ar savu sirdi un no visas dvēseles mīlēt savu tēvzemi – tas man dzīvē ir svarīgi un būs svarīgi tik ilgi, cik man būs lemts dzīvot uz šīs zemes.

Sarunas laikā Voldemārs Sirsonis emocionāli skaidroja, ko viņš domājis ar katru rindiņu, kādu savu sāpi dzejolī izteicis. Brīžiem stāstījuma laikā emocijas pat bija tik sakāpinātas, ka sarīesās asaras acīs.

Šis raksts, protams, nav par Šekspīra vai Raiņa diženuma dzejnieku. Tas ir stāsts par to, ka katram cilvēkam, lai justos laimīgs, nepieciešams atrast dzīvē nodarbi, kas sniedz gandarījumu un prieku – vai tā būtu makšķerēšana, izšūšana, lasīšana vai kas cits. Voldemāram Sirsonim prieku sniedz iespēja savas domas, jūtas, sapņus izteikt vārdos, izteikt dzejā. „Vārdi ir dvēseles ziedi, jūtu aizsmaržojums,

“Mēs ar sievu esam pilnīgi pretēja rakstura, bet esam mācējuši kopā nodzīvot jau gandrīz pilnus 54 gadus”, - tā Voldemārs Sirsonis.

dvēseles atspīdums. Vārdi ir arī darbi. Tie padara dzirdamu to, kas visvairāk nodarbina mūsu jūtas un domas.”(E. Mednis)

Vārdi - dvēseles ziedi - palīdz nest ikdienas dzīves smagumu un pārvarēt dzīves grūtības vienkāršam lauku vīram, kārtīgam, strādīgam zemniekam Voldemāram Sirsonim.

Purbēzros ciemojās B. Mietule

Par tautas, lopu un dažādām citām skaitīšanām

Kā izrādās – tautas skaitīšanai Latvijā ir sena vēsture un lieliskas tradīcijas.

Pirmā tautas skaitīšana Latvijā veikta Kurzemē tālajā 1863.gadā. Pašlaik notiek Latvijas neatkarības laika otrā tautas skaitīšana. Pirmā tautas skaitīšana neatkarību atguvušajā Latvijā notika no 2000. gada 31. marta līdz 29. aprīlim.

Šis nebūs informatīva satura raksts par kārtējo tautas skaitīšanu. Vienkārši uzrunāju cilvēkus, kas savulaik piedalījušies statistikas aptaujās un tautas skaitīšanās, un aicināju viņus atcerēties interesantus faktus un piedzīvojumus no aizgājušajiem statistikas datu vākšanas un tautas skaitīšanas laikiem.

Ķeipenes bibliotēkas vadītājas Maijas Kalniņas personas lietā ir saglabājusies krievu valodā rakstīta vēstule, kurā Ogres ISN (Informācijas un statistikas nodaļa?) liek ierakstīt Maijas Kalniņas darba grāmatiņā, ka viņa piedalījies 1979. gada

tautas skaitīšanā, un ar rīkojumu izteikt M. Kalniņai līdz 1979. gada 10. septembrim pateicību.

Kā savulaik notikušas tautas un citas skaitīšanas

Ķeipenē, stāsta Maija Kalniņa.

Skaitīšana bija darbs, kas jāpadara, un viss

Maija Kalniņa. - 1973. gada 5. novembrī sāku strādāt par Ķeipenes ciema Kastrānes bibliotēkas vadītāju. Skaitījos ciema darbaļaužu deputātu padomes darbiniece, jo bibliotēka bija padomes pakļautībā. Kā padomes darbiniece tiku sūtīta gada beigās staigāt pa mājām un saskaitīt mājsaimniecībās gan mājlopu skaitu, gan piedalījos arī divās tautas skaitīšanās – 1979. gada un 1989. gada tautas skaitīšanā. Man pat ir saglabājušās abu tautas skaitīšanu nozīmītes.

Par tautas skaitīšanu (arī par citām skaitīšanām) nekādu samaksu mēs, skaitītāji, nesaņēmām. Tas bija tāds sabiedriskais darbs, ko veicām sava darba laikā. Pārsvārā skaitīšanu veicām, ar kājām staigājot no mājas uz māju.

Kad ziemas aukstumā bija jāapseko mājsaimniecības un jāsaskaita mājlopi, man iedeva zirga pajūgu – zirgu,

ragavas un kučieri. Braukājām pa ciema mājām, un gandrīz katrā mājā mūs sasildīšanas nolūkā gribēja uzciņāt ar karstu tēju un arī ko stiprāku. Es no tā stiprākā atteicos, bet kučieris sildījās gan par sevi, gan par mani. Gala rezultātā kučieris bija pavisam nestiprs uz kājām. Labi, ka zirgs vienmēr atrod ceļu, un mēs laimīgi

...un 1989.g. tautas skaitītāja nozīme

atgriezāmies mājās. Tikai kučiera sieva nezin kāpēc bija dusmīga uz mani, ka viņas laulenis ievēlās mājās tik nestabils.

Padomju laikā vienu brīdi bija stingra direktīva, ka mājsaimniecībā nedrīkst turēt vairāk par vienu govī un teļu. Un tad cilvēki bija spiesti visādi mānīties un „lieko” lopīņu slēpt. Savukārt lopu skaitītājiem bija obligāti jāiet uz kūti un jāpārbauda, cik lopu ir kūtī. Direktīvas padomju laikos nevarēja nepildīt – tas varēja slikti beigties, tāpēc uz kūti patiešām gājām. Parasti jau „liekie” lopīņi bija kaut kur noslēpti. Tikai svaigie

pievērt acis.

No tautas skaitīšanām atmiņā palikuši niknie suņi, kas nepiesieti skraidīja pa pa-galmiem, iedvešot bailes nabaga skaitītājam. Taču galu galā man iekoda nevis kāds no lielajiem suņiem, bet pavisam mazs mājas sunītis. Biju Kastrānes *Briežos* pie laipnās Pūriņtantes un skaitīju datus par viņas mājsaimniecību. Pūriņtante mani brīdināja, ka viņas sunītis, kas sēdēja pie galda un mani uzmanīgi vēroja, tā jau esot miermīlīgs, taču cītīgi uzpasējot, lai nekas nepazustu no galda. Aptaujai beidzoties, man diemžēl Pūriņtantes brīdinājums jau bija izslīdējis no prāta.

Par to atcerējos tikai tad, kad paņēmu no galda savus papīrus, lai ieliktu somā, un sajutu kājā iecērtamies suņa zobus. Jā, katrā mājā sava kārtība un savi kārtības sargi!

Daudz kas no tiem laikiem un notikumiem diemžēl izzudis no atmiņas. Taču patiesībā jau arī skaitīšanu laikā nekādu īpašu piedzīvojumu un spilgtu notikumu, kas paliktu atmiņā, nebija. Tas bija darbs, kas jāpadara, un viss.

Kā ciema deputāte palika bez zābakiem

Mājlopu skaitītājas pieredze ir mūsu pagasta iedzīvotājam Valentīnai Trofimovai. Valentīna Trofimova pag.gs. 80. gados bijusi Ķeipenes ciema tautas deputātu padomes deputāte. Padomju laikos ciema teritorijā bija vairāki vēlēšanu apgabali, kas katrs izvirzīja kādu ciema iedzīvotāju deputāta amatam un arī par šo cilvēku nobalsoja vēlēšanās. Tad nu šim ievēlētajam deputātam bija jābūt atbildīgam par savu vēlēšanu apgabalu, jāiet tikties ar cilvēkiem, jāatbild uz jautājumiem un reizi gadā jāsaskaita mājlopi sava vēlēšanu apgabala mājsaimniecībās. Tas bija tāds modelis, kad deputāti patiešām arī gāja pie tautas. Brauca ar autobusu, gāja ar kājām daudzus kilometrus un nevarēja, ka neviens viņus neved pie vēlētajiem. Kā beidzās ciema deputātes Valentīnas Trofimovas brauciens pie vēlētajiem – par to stāsta viņa pati.

Valentīna Trofimova. - 80. gados biju ievēlēta par ciema Tautas deputātu padomes deputāti no bijušās Kastrānes vēlētajū apgabala. Diedziņš un bijušā Kastrāne atrodas patālu no Ķeipenes ciema centra, bet māja *Cerēni*, kas arī atrodas *Diega* galā, ir beidzamā Ķeipenes pagasta māja – tā atrodas uz pašas Suntažu pagasta robežas. Man kā deputātei bija jāstaigā pa mājām un jāskaita mājlopi. Līdz Diedziņam aizbraucu ar autobusu, tālāk staigāju ar kājām. Bija pats trakākais dubļu laiks. Bridu pa lauku ceļiem tā, ka dubļi šķīst. Tuvojoties *Cerēniem*, iestigu tādos dubļos, no kuriem nevarēju tikt ārā. Dubļi gluži kā purvs ievilka manus zābakus dziļi jo dziļi. Lai kā pūlējies izkļūt no dubļiem, ar zābakiem kājās tas neizdevās. Pati izklunkurēju uz ceļa, bet mani zābaciņi palika dubļos.

Ar zeķēm kājās ierados *Cerēnos*. *Cerēnu* saimnieki Dzidra un Edgars

Birkenfeldi, it sevišķi jau pats saimnieks, ļoti satraucās par mani, tūlīt ielēja karstu

ūdeni, lai es izkarsēju kājas, iedeva karstu tēju un ielēja graķīti. Pēc tam cienāja ar pusdienām un iztaujāja par ciema lietām. Kamēr saimniece mani cienāja, saimnieks bija aizgājis uz ceļu, kur bija nogrimuši mani zābaki, tos izvilcis no dubļiem, nomazgājis, uzlicis žāvēties. Jutos neērti no tādas pastiprinātas uzmanības, bet nebija jau izvēles – nevarēju taču vairāk nekā 10 kilometrus no *Cerēniem* uz ciema centru aiziet ar zeķēm kājās. Bija jau auksts laiks, un ko gan nodomātu cilvēki, ieraudzīdami deputāti tādā paskatā!

Pēc šī notikuma *Cerēnos* biju vēl vairākas reizes, jo mājas saimnieks labprāt gribēja parunāties par politiku, par deputātu pieņemtajiem lēmumiem, uzdot jautājumus. Ja ilgāku laiku nebiju bijusi *Cerēnos*, tad man jau sūtīja ziņu, ka mani gaidot. Parasti tas ziņnesis bija mans vīrs Pēteris – sovhoza traktorists, kas pie *Cerēniem* darīja kādus darbus – ara, kultivēja vai ko citu. „Skrien, skrien, tevi jau atkal *Cerēnos* gaida!” Pēteris ar vieglu pārmetumu man teica. Ko es – skrēju arī, jo nevarēju pievilt cilvēkus. Deputāts tomēr bija goda

Par papildu paziņojumu izsūtīšanu neapstrādāto lauksaimniecībā izmantojamo zemju īpašniekiem

Informējam, ka pēc sarakstu par neapstrādātajām lauksaimniecībā izmantojamām zemēm Ķeipenes pagastā saņemšanas no Lauku atbalsta dienesta (LAD) marta mēneša beigās neapsaimniekoto lauksaimniecībā izmantojamo zemju īpašniekiem izsūtīti paziņojumi par nekustamā īpašuma papildlikmes 1,5% piemērošanu nekustamā īpašuma nodoklim. Tas nozīmē, ka šo neapsaimniekoto lauksaimniecībā izmantojamo zemju īpašniekiem nekustamā īpašuma nodoklis ir aprēķināms nevis 1,5% apmērā no nekustamā īpašuma kadastrālās vērtības, bet gan 3% apmērā.

Ja saņēmuši paziņojumu, Jūs uzskatāt,

lieta un atbildība pret cilvēkiem, kas tev uzticējušies. Ne tā, kā tagad, kad deputāti par vēlētajiem atceras tikai tad, kad klāt vēlēšanu laiks un vajag balsis.

Baiba Mietule. –Kopš brīža, kad sāku strādāt par sekretāri (t.i., no 1988. gada), aizsākās arī mana skaitītājas pieredze. Iesākumā nācās māj-saimniecības uzskaites kartītēm vākt ziņas par mājlopiem – gan sazvanoties ar cilvēkiem, gan satiekot viņus darbā vai uz ceļa, vēlāk statistikas pārvaldes uzdevumā piedalījies neskaitāmās skaitīšanās – skaitīju gan zemes, gan iesēto, gan novākto, gan mājlopus, gan to, cik olas vistas izdēj, gan mašīnas un lauksaimniecības tehniku, gan elektroierīces, kuras izmanto māj-saimniecībā, un to vecumu. Piedalījies arī 2001. gada lielajā lauksaimniecības skaitīšanās un tautas skaitīšanās, kas notika 2000. gadā. Arī pašlaik notiekošajā tautas skaitīšanās esmu iesaistījiesies.

Skaitītāja darbs prasa precizitāti un akurātumu, ir gana nogurdinošs, bet man patīk. Īpaši kuriozi manā skaitītāja darbā nav gadījušies, tikai dažī pārsteigumi. Kad bija jāuzskaita elektroierīces, kas ir māj-saimniecībās, uzzināju, ka dažā Ķeipenes mājā vēl ļoti labi darbojas cienījamu vecumu sasnieguši ledusskapji un veļasmašīnas – no 50. un 60. gadu sākuma. Bija interesanti apskatīt, kādas elektropreces bija tajā laikā.

2000. gada tautas skaitīšanās Ķeipenes pagasta iedzīvotāju skaits bija 1327.

Cik iedzīvotāju saskaitīsim Ķeipenē šogad, 2011. gadā, pagaidām nav zināms, bet skaidrs, ka tik daudz, kā pirms vienpadsmit gadiem, noteikti nē.

B.Mietule

ka kāda zemes vienība, kas ir uzrādīta kā neapsaimniekota lauksaimniecībā izmantojamā zeme, tomēr ir apstrādāta, **Jums jāiesniedz Ķeipenes pagasta pārvaldē iesniegums.** Ķeipenes pagasta pārvalde Jūsu iesniegumu nosūtīs atkārtotai izskatīšanai Lauku atbalsta dienestam. Tikai tad, kad mēs (pagasta pārvalde) saņemsim no Lauku atbalsta dienesta atzinumu, ka zemes vienība ir apstrādāta, varēsim veikt nekustamā īpašuma nodokļa pārrēķinu. Neapstrādātās lauksaimniecībā izmantojamās zemes LAD apseko un nodod informāciju pašvaldībām saskaņā ar MK 13.07.2010. noteikumiem Nr.635.

Inita Tobiase, tālr. Nr.65020817

Atvadu vārdi Nellijai

Pirms pāris gadiem Nellija pagasta avīzītei uzticēja savu Jurģu dienas stāstu par to, kā viņa ar savu ģimeni no dzimtās Latgales, no Balvu rajona Rugājiem, atceļoja uz Ķeipeni un cik laimīga šeit jutās, uzsākot patstāvīgu dzīvi prom no vecākiem un no mazās, šaurās istabiņas, kura bija atvēlēta jaunajai ģimenei mātes mājā.

Viņa precīzi atcerējās dienu, kad ieradās Ķeipenē. Tas bija 1972. gada 20. marts – jauka pavasara diena, kad sniegs pamazām bija sācis atkāpties, - vismaz tāda šī diena bija palikusi Nellijas atmiņās.

Cik dzīvē viss dažreiz notiek liktenīgi... 20. martā Nellija ieradās Ķeipenē, bet 21. martā pēc 39 gadiem aizgāja no Ķeipenes tai tālajā ceļā, no kura nav atgriešanās. Tikai šogad martā sniegs neatkāpjās un snieg kā neprātīgs, kā gribēdams aizkavēt pavasari un atmodu. Nellija aiziet dziļā sniegā.

Nellija dzīvē bija optimiste un nečikstēja un nesūdzējās par savas dzīves problēmām. Arī par savu slimību nē. Tāpēc viņas aiziešana bija negaidīts, skumjš pārsteigums.

Nelliju atcerēsimies kā čaklu un darbīgu kolēģi, kura apzinīgi un ar atbildības izjūtu veica savu darbu un vienmēr novāca un nomazgāja traukus pēc mūsu kopīgām pasēdēšanām. Kā gādīgu sievu, kura katru pusdienlaiku teciņiem vien (lēni iet viņa nemācēja) devās uz savu Lapu ielu, lai paspētu vīram Vincentam pasniegt siltas pusdienas. Kā mīlošu māti un vecmāmiņu, kura vienmēr ar lepnumu un mīlestību stāstīja par saviem bērniem, viņu otrajām pusītēm un mazbērniem. Viņa būtu bijusi arī laba un mīloša vecvecmāmiņa... Būtu, ja vien ļauna slimība nebūtu pārrāvusi dzīves pavedienu.

Taču „nāve mūs šķir ne vairāk kā dzīve. Kaut kur dziļi sirdī katrs no mums apzinās mūžības likumus, un viens no likumiem skan: mēs allaž atgriezīsimies pie tiem, kurus mīlam, neatkarīgi no tā, vai šķiramies uz nakti, vai līdz nākamajam dzīvēm.” (R. Bahs)

Mierīgu Tev dusu, Nellija!
Bijušie darbabiedri no pagasta pārvaldes

Barikāžu laika atmiņu stāsti

No š.g. 14. marta līdz 18. martam Ķeipenes pamatskolā bija projektu nedēļa, kuras laikā skolēni devās pie ķeipeniešiem – 1991. gada barikāžu dalībniekiem, lai iztaujātu viņus par barikāžu laika notikumiem un šos atmiņu stāstus pierakstītu.

Projektu nedēļas noslēgumā Ķeipenes bibliotēkā rosība un kņada – skolēni steidz pārrakstīt uzklusītos un ar roku pierakstītos atmiņu stāstus datorā. Dažus no projekta dalībniekiem uzrunāju un uzdevu jautājumu, vai viņiem pašiem bijis interesanti iet pie cilvēkiem un viņus iztaujāt vai tas tomēr licies garlaicīgs pasākums. Bibliotēkā sastaptie skolēni Lana, Vadīms un Gerda Gurinoviči atbildēja, ka iepazīties ar ķeipeniešiem – barikāžu dalībniekiem – bijis interesanti un aizraujoši. Vadīms ciemojies pie Artūra Indriksona *Mežārēs*, bet meitenes Lana un Gerda un viņu klasesbiedrene Dārta Olekša bijušas *Kļāvos* pie Talrida Ruļļa un Saules ielā pie Valda Rušiņa.

Lanai un Gerdai īpaši patikusi tikšanās ar rakstnieku Talridu Rullī. (Vismaz meitenēm šķiet, ka Talrids Rullis ir rakstnieks. Bet, cerams, ka Talrids Rullis neņems to ļaunā, jo tulkošana arī ir jaunrade un bez rakstnieka talanta neiznāks labs tulkojums!) Talrids Rullis ne vien pastāstījis par barikāžu laiku, bet arī uzdāvinājis gāzmasku kā piemiņu no tā laika. Meitenes gāzmasku līdz šim rokās nebija turējušas, jo apmācības iespējamam ķīmiskam vai radioaktīvam uzbrukumam, kuru laikā mācīja, kā pareizi uzvilkt gāzmasku, jau ir pagātne. Skaistas likušās antīkās mēbeles *Kļāvos* un patikusi sirsniņā uzņemšana.

Uz jautājumu, vai jaunieši arī ietu uz barikādēm, ja būtu tāda situācija, visi trīs pēc mirkļa pārdomām atbildēja, ka barikāžu notikumi tomēr bijuši ļoti dramatiski, traģiski un briesmu pilni, tāpēc atbildēt ar drošu „jā, mēs ietu uz barikādēm” viņi tomēr nevarot.

Ko tad skolēni pierakstījuši tikšanās reizēs ar barikāžu dalībniekiem? (Skolēnu pašu uzrakstītais, bez īpašiem labojumiem!) No Gerdas Gurinovičas, Lanas Gurinovičas un Dārtas Olekšas kopīgi izstrādātā projekta.

Valdis Rušiņš. - Uz barikādēm doties motivējusi iekšējā pārliecība. Gan tā laika darbavietas, gan ģimenes atbalstu

dalībai barikādēs vērtē pozitīvi. Valstī notikušās pārmaiņas pēc neatkarības atgūšanas Valdi Rušiņu apmierina daļēji.

Barikāžu dalībnieks Valdis Rušiņš un projekta dalībnieces Dārta Olekša un Lana Gurinoviča

V. Rušiņš piedalījies arī Baltijas ceļā – tad, kad visiem vajadzēja sadoties rokās, Valdis atradies Valmieras rajonā.

Valda Rušiņa iespaidi:

„Aizbraucot uz lielo mītiņu, tur bija tik daudz cilvēku, cik mūžā nebija redzēti kopā. Bija ļoti liela vienotība un atsaucība. Bija cilvēki, kas izsniedza karstas zupas, tējas un citus ēdienus, neviens nepieprasīja naudu, viss bija par brīvu. Visi bija maksimāli atsaucīgi,

Projekta dalībnieces pie Talrida Ruļļa Kļāvos

vienalga ko – visu deva, nemaz neskatoties. Atrados pie televīzijas torņa, kur kurināja ugunsgrāku. Man

pašam bija trauksmaina sajūta.”

Talrids Rullis. Uz barikādēm doties motivēja asiņainie notikumi Viļņā.

Gan tālaika darbavietas, gan ģimenes atbalstu vērtē pozitīvi. Jokojo teic, ka barikāžu laikā viņa mājas iemīnīcībā bez viņa pašā bijuši vēl tikai kaķi, kas viņu arī atbalstījuši. Valstī notikušās pārmaiņas pēc neatkarības atgūšanas vērtē daļēji pozitīvi. Talrids Rullis diemžēl neesot piedalījies Baltijas ceļā.

Talrida Ruļļa iespaidi:

„Patstāvīgi braucu ar sabiedrisko transportu. Bija jāpiedalās, jo citu variantu nebija. Atrados Vecrīgā pie torņa. Bija kopības izjūta tiem, kas piedalījās. Bija ēdiens, tēja, bitenīki, karstā ēdināšana. Tajā brīdī par politiku nebija nekādas domas. No Tautas frontes pazinu Māri Graudiņu, Andri Upenieku un citus. Kastrānē un Vatrānē autobusā kāpa daudz cilvēku, kurus es nepazinu.”

Tālis Bombāns. Doties uz barikādēm motivēja asiņainie notikumi Viļņā un iespēja atgūt

zaudēto brīvību. Darba vieta un ģimene atbalstīja pilnībā. Valstī notikušās

Turpinājums no 5.lpp.

pārmaiņas pēc neatkarības atgūšanas apmierina daļēji. Piedalījās Baltijas ceļā pie Līgatnes.

Uzminiet nu, kura no meitenēm nomaskējusies? T. Ruļļa dāvana meitenēm šķiet oriģināla un interesanta.

Tāļa Bombāna iespaidi:

„Autobusu un maiņas organizēja Andris Upenieks. Pie televīzijas torņa Zaķusalā sacīja, ka armija nākot jau virsū ar tankiem, un bailes bija ļoti lielas. Nebija ieroču aizstāvībai, tādēļ tika veidota dzīvā ķēde – sadodoties rokās, bet pēc tam izrādījās, ka tie bija nepatiesi ziņojumi. Visi cilvēki bija mīļi un atsaucīgi. Ēdināšana bija ļoti liela, jo tajā laikā nebija rasts ēst tādas desas un tādus sierus. Viss bija ļoti organizēts. Tantiņas veda maizītes, zupas, zeķītes, cimdiņus. Atmosfēra bija mīla, draudzīga, vienota.”

Skolnieces par projektu: „Mēs ieguvām ļoti daudz un dažādu iespaidu un informāciju. Intervējot barikāžu dalībniekus, sapratām, cik varonīgi viņi ir bijuši un kādas sajūtas viņus tolaik pārņēma, šos faktus mēs nezinājām. Sākumā bijām satraukušas, dodoties intervēt, bet tad mums iepatikās, jo mēs

Tālis Bombāns, saņemot barikāžu dalībnieka goda zīmi Ķeipenes tautas namā š.g. 15. janvārī

jutāmies svarīgas personas barikāžu atmiņu apkopšanā. Labprāt intervētu vēl kādus tautas varoņus.”

Lai veicas nākamajā projektā, meitenes!
B. Mietule

Pašvaldības policijas ziņas

Š.g. 25. februārī plkst.10.³⁰ Ķeipenes pagasta iedzīvotājam, dzim.1963.g., par suņu turēšanas noteikumu pārkāpšanu (suns bez saimnieka uzraudzības brīvi skraidīja ārpus mājas teritorijas) sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 106.panta pirmās daļas. Minētais administratīvā pārkāpuma protokols š.g. 22. martā izskatīts Madlienas administratīvās komisijas sēdē. Suņa īpašniekam izteikts brīdinājums.

Š.g. 25. februārī plkst.13.³⁰ Ķeipenes pagasta iedzīvotājam, dzim.1941.g., par suņu turēšanas noteikumu pārkāpšanu (suns bez saimnieka uzraudzības brīvi skraidīja ārpus mājas teritorijas) saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 106.panta pirmo daļu izteikts mutisks aizrādījums.

Š.g. 25. februārī plkst.10.⁴⁰ Ķeipenes pagasta iedzīvotājam, dzim.1963.g., par atkritumu savākšanas līguma nenoslēgšanu ar atkritumu apsaimniekotāju saskaņā ar Ogres novada pašvaldības saistošajiem noteikumu Nr.27/2010 „Sadzīves atkritumu apsaimniekošanas noteikumi” 10.3. punktu sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Protokols izskatīts Madlienas administratīvās komisijas sēdē š.g. 22. martā. Tā kā iepriekš minētā persona līgumu ar atkritumu savākšanas firmu tagad jau ir noslēgusi, sēdē tika izteikts

tikai brīdinājums.

Š.g. 28. februārī plkst.13.²⁰ Ķeipenes pagasta iedzīvotājam, dzim.1965.g., par suņu turēšanas noteikumu pārkāpšanu (suns bez saimnieka uzraudzības brīvi skraidīja ārpus mājas teritorijas) sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 106.panta 1. daļas.

Pamatojoties uz vairāku Ķeipenes pagasta iedzīvotāju sūdzībām par to, ka jaunieši daudzdzīvokļu māju kāpņu telpās bieži lieto alkoholu, ar savu uzvedību traucējot iedzīvotāju naktsmieru, š.g. 5. martā tika apsektas vairāku daudzdzīvokļu māju kāpņu telpas. Vienas daudzdzīvokļu mājas kāpņu telpā tika konstatēts, ka 31 gadu vecs vīrietis, kas sabiedriskā vietā atradās, būdams alkohola reibumā, vēl turpina lietot alkoholu. Vīrietim sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 171. panta pirmo daļu.

Vīrietim, dzim.1965.g., kas diennakts tumšajā laikā pārvietojās pa ceļa brauktuvi ceļa posmā Ķeipene – Suntaži bez atstarotāja vai gaismu atstarojoša materiāla elementa, tādējādi pārkāpjot „Ceļu satiksmes noteikumu” 19. panta prasības, sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.²³ panta otrās daļas.

Informāciju sniedza pašvaldības policists **A. Cviguns**

SLUDINĀJUMI

Tiek organizēts pagasta iedzīvotāju iepirkšanās brauciens uz Ogrī š.g. 14. aprīlī. Izbraukšana plkst.9.⁰⁰, maksa par braucienu Ls 1,50 no cilvēka.

Interesentus zvanīt **Dainai, tālr. Nr.28394558.**

Izzāgē kokus, krūmus. Zālienu ierīkošana.

Daiļdārzu, kapu kopiņu projektēšana, ierīkošana, apkopšana.

Grodu aku rakšana, tīrīšana. **Aigars, tālr. Nr.26363582.**

Ķeipenes pagasta pārvaldes lēmumu

APSKATS

Ogres novada pašvaldības Ķeipenes pagasta pārvalde 2011. gada martā pieņēmusi tikai vienu lēmumu:

17. martā par T. Gasperskas un viņas nepilngadīgā dēla deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšanu.

Apskatu sagatavoja **B. Mietule**

Par Ķeipenes tautas nama māksliniecisko kolektīvu aktivitātēm

Gribu informēt par pagasta tautas nama māksliniecisko kolektīvu aktivitātēm pavasarī.

20. martā Ķeipenes amatiereteātris piedalījās Rīgas reģiona skatē „Gada izrāde 2010”, kas notika Tukuma pilsētas kultūras namā. Skate notika divas dienas. Tajā piedalījās vienpadsmit teātra kolektīvi. Piedalījāmie skatē ar Dzintras Žuravskas lugu „Līdz pēdējām dzērvēm”. Spēlējām kultūras nama kamerzālē, kur skatīties gribētāju saradās pilna zālīte.

Skate vēl nav noslēgusies, tā turpinās arī citos reģionos, taču jau tagad gribu pateikt paldies amatiereteātra dalībniekiem un režisorei par veltīto laiku un enerģiju lugas tapšanā.

Tuvākajā nākotnē – š.g. 16. aprīlī Ķeipenes amatiereteātris piedalīsies Ogres, Lielvārdes, Ķeguma un Ikšķiles novadu amatiereteātru skatē, kas notiks Birzgales kultūras namā. Kolektīvs izrādīs Monikas Zīles lugu „Trīs košas dāmas”.

Aktīvi darbojas arī abi tautas nama deju kolektīvi – vidējās paaudzes deju kolektīvs un senioru deju kolektīvs.

2. aprīlī plkst.18.⁰⁰ Ķeipenes vidējās paaudzes deju kolektīvs piedalīsies Suntažu kultūras nama rīkotajā pasākumā „Sadancis”.

Jau pēc nedēļas – 10. aprīlī – abi deju kolektīvi – gan vidējās paaudzes, gan senioru – piedalīsies pirmsskates deju koncertā „Pa dejas ceļu”. Koncerts notiks Ogres kultūras namā.

Abi deju kolektīvi 30. aprīlī startēs arī Lielvārdes kultūras namā notiekošajā deju kolektīvu skatē. Vēlēsim veiksmi!

Tautas nama vadītāja

Inese Daugaviete

Informācija meža īpašniekiem par meža atjaunošanas un jaunaudžu kopšanas prasībām

Saskaņā ar „Meža likuma” (pieņemts 24.02.2000.) un Ministru Kabineta noteikumu „Meža atjaunošanas noteikumi” (pieņemti 15.12.2009.) prasībām Valsts meža dienesta Madlienās mežniecības darbinieki informē visus meža īpašniekus un tiesiskos meža pārvaldītājus par obligātās atjaunošanas termiņu sasniegušajām meža izcirtumu platībām (platību saraksti atrodas vietējā pagasta pārvaldē), kurās nepieciešams veikt meža atjaunošanas darbus tekošajā saimnieciskajā gadā.

Izcirsto meža platību var atjaunot dažādi – stādot, sējot vai atstājot dabīgai atjaunošanai. Mežsargs atjaunoto platību atzīst par atjaunotu, ja tā ir izkopta un tajā ir vai nu mākslīgi vai dabīgi ieauguši kociņi vai to atvases, kas atbilst izcirstās platības augšanas apstākļu tipam un kociņu skaitam.

Saskaņā ar „Meža atjaunošanas noteikumiem”, sākot ar 2011. saimniecisko gadu, ir prasība izkopt vismaz vienu reizi arī jau atjaunotās meža platības – tas ir, veikt jaunaudžu kopšanu ne vēlāk kā piektajā gadā pēc meža audzes atzīšanas par atjaunotu, ja meža audzes valdošā koku suga ir lapu koki, un ne vēlāk kā desmitajā gadā, ja meža audzes valdošā koku suga ir skuju koki (platību saraksti atrodas vietējā pagasta pārvaldē).

Informāciju par meža augšanas apstākļu tipiem atbilstošo koku sugām, pieļaujamo kociņu skaitu un kociņu garuma ierobežojumu, kā arī par noteiktajiem atjaunošanas termiņiem var atrast „Meža likumā” (pieņemts 24.02.2000.) un Ministru Kabineta noteikumos „Meža atjaunošanas noteikumi” (pieņemti 15.12.2009.).

Konsultāciju par jebkuru īpašumu var saņemt arī pie vietējā mežsarga Ojāra Iraidā personīgi vai pa mob. tālr. Nr.20290457, vai arī mežniecībā darba dienās darba laikā vai zvanot uz tālr. Nr. 65039117.

Atgādinām arī, ka par meža atjaunošanas noteikumu neievērošanu paredzēta administratīvā atbildība pēc „Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa” 68.panta, kas paredz, ka par meža atjaunošanas prasību pārkāpšanu uzliek naudas sodu fiziskajām vai juridiskajām personām no piecdesmit līdz piecsimt latiem, bet par atjaunotās meža audzes kopšanas prasību pārkāpšanu - uzliek naudas sodu fiziskajām vai juridiskajām personām no desmit līdz simt latiem.

Lai mums visiem veicas, atjaunojot un kopjot savas meža platības!

Madlienās mežniecības mežziņa vietnieks **Edvīns Dātavs**, tālr. Nr. **65039117**

Š.g. 29. aprīlī plkst.10.⁰⁰

Ķeipenes tautas namā

Lieldienu saiets pagasta senioriem.

Tiem, kuriem nav ar ko aizbraukt uz pasākumu, lūdzam zvanīt un pieteikt transportu līdz š.g. 28. aprīļa plkst.12.⁰⁰. Tālr. Nr.65033598, 29182598.

Traktortehnikas ikgadējās valsts tehniskās apskates laiki Ķeipenē un kaimiņu pagastos

Madlienā SIA „Madliena 2” teritorijā **18. aprīlī plkst.9.⁰⁰ un 16. maijā plkst.9.⁰⁰;**

Suntažos pie pagasta pārvaldes **20. aprīlī plkst.13.³⁰ un 19. maijā plkst.13.³⁰;**

Taurupē pie pagasta pārvaldes **9. maijā plkst.10.⁰⁰ un 6.jūnijā plkst.10.⁰⁰;**

Ķeipenē SIA „Agroserviss „Ķeipene”” teritorijā **30. maijā plkst.10.⁰⁰ un 27. jūnijā plkst.10.⁰⁰.**

LŪGUMS

Varbūt kādam ķeipenietim mājās ir pašam vairs nevajadzīgs, bet vēl labs un lietojams lielais gultas matracis, ko varētu uzdāvināt vecam, slimam cilvēkam, kuram tas lieti noderētu? Ja jums matracis ir un esat gatavs to uzdāvināt, lūdzu zvaniet – **tālr. Nr.65033545!**

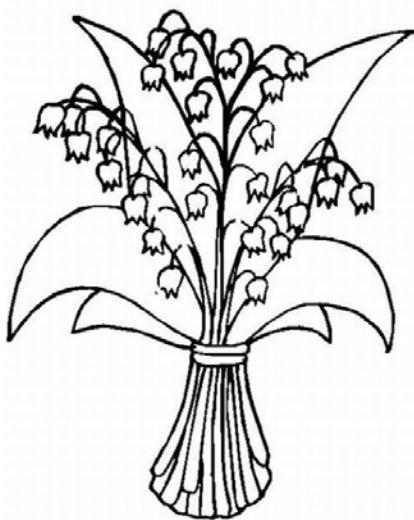
CIENĪJAMĀIS ĶEIPENIETI - MARTA JUBILĀR!

Sirsnīgs sveiciens dzimšanas dienā!

Priekam un skumjām ir viens avots – cilvēka sirds. Ja esi optimists, tad neļauj, ka skumjas vai bēdas pārsteidz tevi un salauž. Aiz tām drīzi nāks gaismas laiks.

Ja esi pesimists, tad atceries, ka neviens mūžs nepaiet bez ziedēšanas brīnuma. Agrāk vai vēlāk, bet tas atnāks un piepildīs tevi, kā vasara to prot.

Tu esi lielās pasaules, lielā Visuma daļa – ne balts vien un arī ne allaž melns, tu pastāvi noskaņu maiņā un krāsu dažādībā. (L. Brīdaka)

Tev ir palaimējies piedzimt mēnesī, kad dabā iestājas pavasaris. Tas nekas, ka šogad martā snieg un snieg. Pavasaris jau jūtams gaisā, strazdu dziesmās, atlidojošo dzērviņu spārnu vēzienos. Lai šīs pavasarīgas noskaņas ielīst Tavā sirdī un ienāk domās, pēc ziemas sastinguma piepludinot tevi ar jaunu un pozitīvu enerģiju!

Stārķa ziņas

Ik bērniņš
Kā brīnumš
Šai pasaulē atnāk
Pa ceļu uz zemes vissvētāko...

1. MARTĀ MARITAS UN AINĀRA
BIRKENFELDU ĢIMENĒ PIEDZIMUSI
MEITIŅA ANETE.

11. MARTĀ SANTAS ZĒMELES
UN ANDRA DAMROZES ĢIMENĒ
PIEDZIMUSI **MEITIŅA SENDA.**

Sveicam vecākus ar šo priecīgo notikumu!

Lai Dieva svētītas dienas abām mazulītēm un lai vecākiem netrūkst sirdsgudrības, mīlestības un izturības, meitiņas lolojot!

PATEICĪBA

Sirsnīgs paldies visiem
ķeipeniešiem, kas jūta līdzī
manās bēdās un bija kopā ar
mani un manu ģimeni skumju
brīdī, izvadot pēdējā gaitā
manu sievu Nelliju.

Vincents Gusts

Mūžībā aizgājuši

Vienu dzīvi pulksteņi vēl sitīs
Un tad apklusīs, un tas būs arī
viss.

Vienu dzīvi asaras vēl ritēs
Un tad izsusēs, un tas būs viss.
Akmeņi un ziedi zemē kritīs
Un pa reizei raudās debesīs.

Vienu dzīvi pasaule vēl sāpēs
Un tad aizslīdēs, un tas būs viss...

Š.g. martā
mūžībā aizgājuši
ķeipenieši:

1. martā 71 gada
vecumā

Valda Lilija

Pelkmane;

10. martā 87 gadu vecumā

Katrīna Cīrule;

19. martā 85 gadu vecumā

Pēteris Krauze;

21. martā 68 gadu vecumā

Nellija Guste.

LĪDZJŪTĪBA

Tevis iekš, ka durvīs kāds stāv,
Bet manis tur nebūs.
Es akmenī, puķē un papīra lapā
būšu.

Es paņemšu līdzī vien saujiņu
balta vēja,
Bet tieši šīs saujiņas tev pietrūks
septiņus mūžus.

(A.Rancāne)

Kad atvadu ziedi smaržo
pēc sērām, šai sāpju brīdī
lai mana līdzjūtība palīdz
tevi, Vincent, pārciest bēdu
smagumu, no Nellijas
atvadoties.

**Vilma – bijuši kaimiņiene
„Melderos”.**